

Tört szonett

Zsenge szóvirággal hintve a mező –
madárárnyék szárnyal színei fölött.
Keletnek hódol, a léha dombtető,
a hajnal-csóktól, mint keblébe szökött

napfény füvecskéi a bogaraknak.
Tükrét kőtől félti a kibúvó ér,
a lágy kanyarokban a réten átszalad,
a szívéig csobban az éjszakai dér

a bókoló ágról. Álmával játszik
az első sugártól születő öröm,
s a nedves bimbókat szerelemmel szárít

a megbolydult réten, hogy legyen ének,
virággá érjen a gallyvégi köröm,
szüljenek jókat az ébredő lények.

1988. jún. 25.

Teremtő

lány csökként szítálva
kifekszem a tájra

gyöngé virággá borzad
e csöppben-jött holnap

földszagú akarattal
fömlállok magammal

felhőbe visszatérek
mint megtisztult lélek

1988. jún. 16–26.